

Добри Чинтулов

Изпроводяк на едного
българина из Одеса

Ти тръгваш, друже наш любезний,
достигна тоз несносен час,
когато вече в път последний
ний слушаме тук твоят глас.

Фърчи, фърчи, о друже, с радост,
фърчи към родните страни;
развесели ти твоята младост
под милите нам планини.

Небесна радост там живее
покрай студената вода;
там вятърът кога повее,
в сърца разлива веселба.

Там родните ти мили братя
и твоите майка и баща,
да те приемат във обята,
деня те чакат и ноця.

Но там във бащини обята,
кога те радост огради,
смисли, че общите ни братя
във мрак живеят и мъгли.

И чакат те със нетърпене
небесний свят да ги огрей
и в тях да светне просвещене
и мракът тъмен да развей.

Ний ще те помним, дето ходим,
деня, ноця и всякой час;
а тебе всинца ти се молим
да не забравяш и ти нас.

Земни от нас о, друже верний,
на вечна дружба тоз залог
и в пътят ти, път най-надеждний,
да ти е всемогъщия бог.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мирослава Фъндъкова

Публикация:

Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5789>]